

Gwiazdozbiór

czytaj str. 2

Alfabet podróży z historią

czytaj str. 2

Karolina przedstawia

czytaj str. 3

Miła Street 18

czytaj str. 5

Filmoteka

czytaj str. 6

Relax z Natalią

czytaj str. 6

Czytanie z Klasą

czytaj str. 8

WYSPA MOJEJ SIOSTRY

Mityczne opowieści Janka

czytaj str. 8

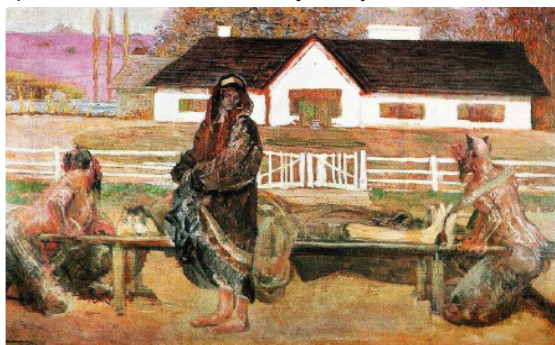
IGNACY POLECA

czytaj str. 10

Dumni z Radomia

Jacek Malczewski – mistrz symbolizmu, którego korzenie sięgają Radomia

Jacek Malczewski – przyszedł na świat 14 lipca 1854 roku w Radomiu jako syn Juliana – za radą Jana Matejki – podjął regularny tok studiów u Władysława Łuszczkiewicza i Feliksa Szynalewskiego. Edukację uzupełniał w Paryżu. Malczewski był jednym z twórców polskiego symbolizmu. Łączył w swoich obrazach motywy narodowe, mitologiczne i biblijne z głęboką refleksją filozoficzną i egzystencjalną. Jego styl charakteryzuje się bogatą kolorystyką i wyrazistą symboliką. Często podejmował temat losu artysty, ojczyzny zniewolonej i sensu ludzkiego życia. Jego malarstwo łączyło realizm w przedstawianiu postaci z metaforyczną, pełną symboli treścią. Najważniejsze dzieła

Malczewskiego oraz Marii z domu Korwin-Szymanowskiej. Miał dwie siostry, Bronisławę i Helenę. Malczewskim urodził się jeszcze jeden syn, który zmarł w dzieciństwie. Jacek w młodości uczył się w szkole w Radomiu i mieszkał tam do trzynastego roku życia. Swą edukację artystyczną rozpoczął w 1872 w Krakowie, pobiera-

Jacek w młodości uczył się w szkole w Radomiu i mieszkał tam do trzynastego roku życia. Swą edukację artystyczną rozpoczął w 1872 w Krakowie, pobiera-

jąc lekcje rysunku u L. Piccarda i uczęszczając jako wolny słuchacz do klasy W. Łuszczkiewicza w Szkole Sztuk Pięknych. W 1873

- Melancholia (1890–1894)
- Błędne koło (1895–1897)
- Thanatos (1898)
- Zatruta studnia (1906)
- Śmierć Ellenai (1883)
- Portret Adama Asnyka (1897)
- Autoportrety – Malczewski często malował samego siebie w różnych symbolicznych kontekstach.

W 1897 roku Malczewski został profesorem krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, a w latach 1912–1914 pełnił funkcję rektora. Wychował wielu wybitnych artystów młodego pokolenia. Zmarł w 1929 roku w Krakowie. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim. Jego twórczość do dziś uznawana jest za jedno z najważniejszych zjawisk w historii malarstwa polskiego przełomu XIX i XX wieku.

■ Antonina Drabik 8e

Gwiazdozbiór

**Pani Małgorzata Falkiewicz-Wójcik,
kocha muzykę od ABBY po Sanah**

Ulubiony kwiat

Ulubiony kwiat to piwonia, pięknie pachnie i jest w moich ulubionych kolorach różu i pudrowego różu.

Człowiek, którego podziwiam

Podziwiam naszego pana premiera Donalda Tuska za to, że jest politykiem dużego formatu.

Film, który nigdy mi się nie znudzi

Nigdy nie znudzi mi się film pt. Znachor. Uwielbiam czasy przedstawione w tym filmie i utożsamiam się z nimi.

Muzyka, którą słucham

Chętnie słucham muzyki zespołu Abba, Queen, Wilki, Myslowitz i Sanah.

Wymarzone miejsce do zwiedzenia

Wymarzonym miejscem do zwiedzania jest dla mnie np. Zamek Książ. Uwielbiam takie klimaty. Chętnie zgłębiam jego historię i śledzę losy byłej właścicielki Daisy von Pless.

Pierwsza randka

Moja pierwsza randka sięga czasów szkoły podstawowej, myślę, że około siódmej klasy.

Ulubione danie

Moim ulubionym daniem są pierogi pod każdą postacią. Ostatnimi czasy nie jem jedynie tych z mięsem.

Pierwszy sukces

Sukcesów małych i większych, osobistych, zawodowych i życiowych miałam w życiu kilka. Pierwszego nie pamiętam, natomiast na pewno cieszyłam się, kiedy zdałam egzamin z prawa jazdy za pierwszym razem, teoretyczny i praktyczny tego samego dnia.

■ Antonina Drabik 8e

Alfabet podróży z historią i geografią

J – jak Jezioro Jeziorak z największą śródlądową wyspą w Polsce

Jezioro Jeziorak to najdłuższe jezioro w Polsce położone w województwie warmińsko-mazurskim w zachodniej części Pojezierza Iławskiego. Jego długość wynosi około 27,5 kilometra, a powierzchnia – 3219 hektarów. Maksymalna głębokość jeziora to około 13 metrów, co czyni je zbiornikiem o stosunkowo łagodnym dnie i licznych płyciznach. Jezioro ma bardzo urozmaiconą linię brzegową, z licznymi zatokami, półwyspami i ponad 80 wyspami, z których największa – Wielka Żuława – jest jednocześnie największą śródlądową wyspą w Polsce (o powierzchni około 82 ha). W północnej części jeziora łączy się z kilkoma mniejszymi akwenami, m.in. Jeziorakiem Małym i Jeziorakiem Zachodnim, tworząc rozbudowany system wodny. Jeziorak jest częścią Parku Krajobrazowego Pojezierza Iławskiego, co świadczy o jego wysokiej wartości przyrodniczej i krajobrazowej. Otaczają go lasy, głównie sosnowe i mieszane, stanowiące naturalne siedlisko licznych gatunków ptaków, zwierząt i roślin. Jezioro Jeziorak powstało w wyniku działalności lodowca podczas ostatniego zlodowacenia bałtyckiego, około 12 tysięcy lat temu. Cofający się lądolód pozostawił po sobie rynny polodowcowe, które wypełniły się wodą, tworząc dzisiejsze jezioro. Charakterystyczny, wydłużony kształt Jezioraka to typowa cecha jezior rynnowych. Historia Jezioraka nierozdzielnie łączy się z rozwojem pobliskiego miasta Iławy, które zostało założone w XIII wieku przez Krzyżaków. Jezioro stanowiło wówczas ważny element obronny i gospodarczy – było źródłem ryb, wody pitnej oraz naturalnym szlakiem komunikacyjnym. W XIX wieku Jeziorak zyskał dodatkowe znaczenie dzięki budowie Kanału Elbląskiego (ukończonego w 1860 roku), który połączył go z systemem rzek i jezior aż po Zalew Wiślany. Był to ogromny sukces techniczny tamtych czasów. Dzięki unikalnemu systemowi pochylni statki mogły pokonywać różnice poziomów terenu. Do dziś kanał i Jeziorak są atrakcją dla żeglarzy i turystów z całej Polski. W okresie

międzywojennym oraz po II wojnie światowej Jeziorak stał się popularnym miejscem rekreacji. Rozwinęła się tu żegluga turystyczna, powstały przystanie, ośrodki wypoczynkowe i pola namiotowe. Wielka Żuława była nawet planowanym miejscem powstania ekskluzywnego kurortu w latach 70. XX wieku. Jezioro Jeziorak to niezwykle skarb Mazur Zachodnich. Dzięki wyjątkowej

przyrodzie jest jednym z najchętniej odwiedzanych akwenów w północnej Polsce. Stanowi centrum żeglarstwa, kajakarstwa i ekoturystyki regionu. W sezonie letnim odbywają się tu liczne imprezy, m.in. regaty żeglarskie i festyny wodne. Wokół jeziora biegną również szlaki piesze i rowerowe, które przyciągają miłośników przyrody i aktywnego wypoczynku. Dzięki połączeniu walorów naturalnych, historycznych i turystycznych, Jeziorak pozostaje symbolem Pojezierza Iławskiego – miejscem, gdzie historia spleta się z przyrodą, a tradycja z nowoczesnym ruchem turystycznym.

Ciekawostki o Jezioraku

• Jezioro Jeziorak jest najdłuższym jeziorem w Polsce.

• Na jego największej wyspie – Wielkiej Żuławie – znajdowało się kiedyś wczesnośredniowieczne grodzisko.

• W okolicy Jezioraka kręcono niektóre sceny serialu „Stawka większa niż życie”.

• Jezioro jest częścią słynnego Kanału Elbląskiego, który dzięki systemowi pochylni umożliwia żeglugę „po trawie”.

• Nazwa „Jeziorak” pochodzi od staropolskiego słowa „jeziro”.

Jezioro Jeziorak swoją malowniczością, spokojem i możliwościami wypoczynku jest miejscem, gdzie można połączyć kontakt z naturą, sport i poznawanie historii regionu.

■ Franciszek Kośla 7d

Karolina przedstawia

Czy zastanawialiście się się, gdzie spędzić kolejne wakacje swoich marzeń? Rozmawialiśmy z uczniami klasy 8e i stwierdzili, że idealnym miejscem na letni wypoczynek będzie Czarnogóra

Czy istnieje idealne miejsce na wakacje? Tak to właśnie gorąca Hiszpania. Kto z nas nie tęskni za plażą, odpoczynkiem oraz brakiem sprawdzianów?

Hiszpania – idealne miejsce na wakacje

Gdy myślimy o wymarzonych wakacjach, większości z nas od razu przychodzi do głowy słońce, plaża i ciepłe morze. Wszystko to można znaleźć w jednym miejscu – w Hiszpanii! Ten kraj położony na Półwyspie Iberyjskim zachwyca nie tylko piękną pogodą, ale także kulturą, zabytkami i pysznym jedzeniem. Słońce i plaże

Hiszpania słynie z jednych z najpiękniej-

szych plaż w Europie. Costa Brava, Costa del Sol czy Wyspy Kanaryjskie przyciągają

turystów z całego świata. Można tam godzinami kąpać się w ciepłym morzu, uprawiać sporty wodne lub po prostu odpoczywać na leżaku z książką w ręku. Pogoda do-

pisuje prawie przez cały rok – w końcu to kraj, w którym słońce świeci ponad 300 dni w roku!

Bogata kultura i historia

Jeśli ktoś lubi zwiedzanie, w Hiszpanii na pewno się nie nudzi. Warto odwiedzić Barcelonę z niezwykłą bazyliką Sagrada Família, Madryt – stolicę kraju z królewskim pałacem, czy Sewillę pełną urokliwych uliczek i zabytków. Hiszpania ma też fascynującą historię – to kraj dawnych królów, odkrywców i artystów, takich jak Pablo Picasso czy Salvador Dalí.

Smaki Hiszpanii

Nie można zapomnieć o hiszpańskiej kuchni! Słynna paella z ryżem i owocami morza, aromatyczne tapas, czy słodkie churros z czekoladą – to tylko kilka z wielu przysmaków, których warto spróbować. W Hiszpanii jedzenie to nie tylko posiłek, ale też sposób na spędzanie czasu z rodziną i przyjaciółmi.

Fiesty i tańce

Hiszpanie uwielbiają świętować. Kolorowe fiesty, procesje i festiwale odbywają się przez cały rok. W Sewilli można zobaczyć pełen pasji taniec flamenco, a w Pampelunie – słynne biegi z bykami. To kraj, który żyje rytmem muzyki i tańca. ■ Karolina Fatek 8e

Szkolny kalejdoskop

Lekcja historii, która zostaje w sercu

7 listopada w naszej szkole odbyła się akademie z okazji Święta Niepodległości. Było to wydarzenie pełne wzruszeń i refleksji, które przeniosło nas w czasie, przypominając o ważnych chwilach w historii naszego kraju. Uroczystość przygotowała pani Bogusława Bieniek, a jej wyjątkowy charakter podkre-

śliła oprawa muzyczna pana Mateusza Piotrowskiego oraz plastyczna aranżacja pani Anny Żyły. Dzięki wspólnemu zaangażowaniu uczniów i nauczycieli ten dzień nabrał szczególnego znaczenia. ■

Chwila, by podziękować tym, którzy uczą i inspirują

Uroczystość z okazji Święta Edukacji Narodowej to wyjątkowy moment, w którym cała społeczność szkolna wyraża wdzięczność nauczycielom i pracownikom szkoły za ich codzienny trud, pasję i zaangażowanie.

Uroczystość rozpoczęła Pani Dyrektor Agnieszka Gasek, serdecznie witając wszystkich przybyłych gości, nauczycieli, uczniów oraz pracowników szkoły.

Część artystyczna była prawdziwą uczcą dla ducha – wystąpił szkolny teatr pod opieką Pani Agnieszki Daszewskiej, chór oraz

zespół muzyczny prowadzony przez Pana Mateusza Piotrowskiego. Całość dopełniła piękna dekoracja przygotowana przez Panią Annę Żyłę, która nadała wydarzeniu wyjątkowy klimat. Podczas uroczystości przedstawiony został nowy Samorząd Szkolny, który w imieniu uczniów złożył nauczycielom serdeczne życzenia oraz podziękowania. Na zakończenie Pani Dyrektor wręczyła Nagrody Dyrektora Szkoły, dziękując nauczycielom i pracownikom za ich nieocenioną pracę i wkład w rozwój naszej szkoły.

Dziękujemy wszystkim, którzy przyczynili się do organizacji tego pięknego wydarzenia. To był dzień pełen wzruszeń, uśmiechów i wspólnej radości! ■

Skaner muzyczny — Doda — polski młody głos, który nie milknie

Odważna, charyzmatyczna i pełna emocji — Doda to artystka, która od lat elektryzuje scenę rockowymi hitami, a dziś równie mocno porusza serca nastrojowymi balladami

Doda artystką, która nie tylko śpiewa rockowe utwory, ale potrafi wzruszać także balladami

Dorota Rabczewska, znana wszystkim jako Doda, to jedna z najbardziej rozpoznawalnych polskich wokalistek. Od lat zachwyca publiczność swoim głosem, energią i charyzmą, a mimo że na scenie jest już długo, wciąż potrafi zaskoczyć świeżym spojrzeniem i odwagą.

Doda zaczęła swoją karierę w zespole Virgin, z którym nagrała takie hity jak „Znak pokoju” czy „Mam tylko Ciebie”. Jej muzyka od początku wyróżniała się rockowym pazurem i szczerością tekstów. Po odejściu z zespołu rozpoczęła karierę solową, a każda jej płyta zdobywała duże uznanie słuchaczy.

W ostatnich latach Doda pokazała, że potrafi nie tylko śpiewać mocne rockowe kawałki, ale też wzruszać balladami. Jej

utwory, takie jak „Melodia ta” czy „Nie żałuję”, pokazują dojrzałość i emocje, które tra-

fiają do młodych ludzi. W wywiadach często podkreśla, że warto wierzyć w siebie i nie poddawać się nawet wtedy, gdy inni w nas wątpią.

Doda to nie tylko artystka, ale też symbol odwagi i niezależności. Mówi głośno o tym, co myśli i nie boi się bronić swojego zdania. Dzięki temu stała się inspiracją dla wielu młodych osób, które chcą być sobą — bez względu na opinię innych. Jej historia pokazuje, że sukces nie przychodzi łatwo, ale dzięki pasji, pracy i wierze w swoje marzenia można osiągnąć naprawdę wiele. Dlatego Doda to nie tylko gwiazda sceny, ale też głos młodego

pokolenia, które chce żyć według swoich zasad. ■ Karolina Fatek 8e

Rozmowy (nie)kontrolowane

Piłka nożna to niesamowite emocje i radość ze zdobytych bramek — rozmowa z Antonim Wierzgałą — uczniem klasy 6a

Jak się nazywasz i do której klasy uczęszasz?

Nazywam się Antek Wierzgała i jestem uczniem klasy 6a.

Czym się interesujesz?

Od zawsze moją największą pasją jest piłka nożna. Kocham ten sport, bo daje mi niesamowite emocje — radość ze zdobytych bramek, satysfakcję po udanych akcjach i chęć stawania się coraz lepszym.

W jakiej drużynie grasz i jaką odgrywasz rolę na boisku?

Gram w klubie Centrum Radom na pozycji środkowego napastnika. Na boisku lubię grać ofensywnie — dryblować, szukać okazji do strzału i zaskakiwać rywali. Najbardziej

lubię moment, gdy piłka wpada do bramki. To uczucie jest nie do opisaniania!

Kto jest twoim idolem?

Moim największym idolem jest Cristiano Ronaldo. Podziwiam go za jego ciężką pracę, ambicję i nigdy nie słabnącą motywację do bycia najlepszym.

Czy interesujesz się czymś poza piłką?

Oprócz piłki trenuję też Krav Magę, czyli izraelską sztukę samoobrony. Warto trenować Krav Magę, ponieważ rozwija siłę, refleks, kondycję i pewność siebie. Uczy też opanowania i odpowiedzialności. Dzięki wytrwałości i systematycznym treningom zdobyłem już kilka

pasów, a ostatnio zdałem ważny egzamin z wyróżnieniem, co wpłynęło na chęć do dalszego rozwoju.

Co lubisz robić poza sportem i zajęciami?

Poza sportem staram się także dobrze radzić sobie w nauce — mam bardzo dobre wyniki i zawsze podchodzę do wszystkiego dokładnie i odpowiedzialnie. Lubię, gdy wszystko jest dopracowane, dlatego staram się być skrupulatny zarówno

na lekcjach, jak i podczas treningów. Wiem, że połączenie nauki z pasją sportową to klucz do sukcesu.

Jak się relaksujesz?

Po treningach lubię się zrelaksować przy PlayStation, najczęściej grając w FC 25 lub GTA5. Interesuję się też samochodami — moim marzeniem jest Nissan Skyline GT-R34

Co daje Ci największą motywację do dalszej pracy nad sobą w piłce nożnej?

Wierzę, że dzięki determinacji, sumien-

nej pracy i wierze w siebie mogę osiągnąć naprawdę wiele. Dla mnie piłka nożna to nie tylko sport — to sposób na życie i spełnianie marzeń. ■ Anna Sambor, Adam Grymala 6a

Miła Street 18

Pierwszy krok w szkolną przygodę – ślubowanie klas pierwszych

29 października w naszej szkole odbyło się wyjątkowe wydarzenie – uroczyste ślubowanie uczniów klas pierwszych. To niezwykle ważny moment w życiu każdego dziecka, gdy staje się pełnoprawnym członkiem szkolnej społeczności. Z dumą i wzruszeniem obserwowaliśmy, jak nasi najmłod-

si uczniowie wypowiadali słowa przysięgi, obiecując dbać o dobre imię szkoły, sumienie się uczyć oraz być wzorem koleżeństwa. Uroczystość miała podniosły charakter, a jej przebieg został starannie przygotowany. Występy artystyczne uczniów nada-

ły wydarzeniu wyjątkowego klimatu – były pełne radości, energii i dziecięcej szczerości. Dekoracje przygotowane specjalnie na tę okazję sprawiły, że sala nabrała uroczystego i świątecznego wyglądu.

Obecność nauczycieli, rodziców oraz zaproszonych gości podkreśliła wagę tego dnia i dodała mu szczególnego znaczenia. Ślubowanie pierwszaków to nie tylko tradycja, ale także symboliczny początek

Talent, pasja i mistrzowski werbel — Karolina Fatek z klasy 8e sięgnęła po tytuł najlepszej instrumentalistki Mazowsza w konkursie „Face to Face”

10 października Karolina Fatek z kl.8e miała niezwykłą okazję wziąć udział w konkursie na najlepszego instrumentalistę orkiestr dętych województwa mazowieckiego „Face to Face”. Wydarzenie odbyło się w Zespole Szkół Muzycznych im. Oskara Kolberga w Radomiu. Karolina reprezentowała Orkiestrę OSP Grudusk Polna w kategorii werbel marszowy. Była bardzo podekscytowana, ale też trochę zdenerwowana, ponieważ wiedziała, że wystąpi obok naprawdę utalentowanych muzyków z całego Mazowsza. Do konkursu przygotowywała się od momentu jego ogłoszenia. Spędziła wiele godzin na próbach, ćwiczeniach i dopracowywaniu każdego szczegółu, by jak najlepiej zaprezentować swoje umiejętności. Nie było to łatwe zadanie, ale determinacja i pasja sprawiły, że z każdym dniem czuła się coraz pewniej. Kiedy nadszedł dzień konkursu i stanęła na scenie, wiedziała, że musi dać z siebie wszystko i jak najlepiej wykonać przygotowane solo.

Już po pierwszym etapie otrzymała trzy na trzy głosy od jury, co oznaczało, że zakwalifikowała się do finału. Była bardzo szczęśliwa, choć zdawała sobie sprawę, że czeka ją trudne wyzwanie. W finale zmierzyła się z chłopcem ze Zwoleń, który również prezentował bardzo wysoki poziom i świetną technikę. Rywalizacja była nie-

zwykle wyrównana, jednak ostatecznie to ona zwyciężyła, ponownie zdobywając trzy na trzy głosy jury. Dzięki swojej technice i choreografii udało jej się osiągnąć pierwsze miejsce i zdobyć tytuł mistrzyni Mazowsza.

sza. Radości i oklaskom nie było końca – to był moment pełen emocji i dumy.

Karolina jest bardzo szczęśliwa i z jeszcze większym zapałem doskonali swoje umiejętności. Marzy o tym, by w przyszłości podjąć próbę swoich sił w konkursach ogólnopolskich, a może nawet międzynarodowych. ■ Przemysław Siara 8e

nowej drogi. Dzieci, które dopiero rozpoczynają swoją szkolną przygodę, zyskały

poczucie przynależności i odpowiedzialności. To chwila, która na długo pozostanie w ich pamięci – moment, w którym stali się częścią większej wspólnoty, gotowej wspierać ich w nauce i rozwoju. Na zakończenie uroczystości pierwszoklasiści zostali serdecznie powitani w gronie uczniów naszej szkoły. Cała społeczność szkolna życzy im wielu sukcesów, radości z nauki oraz pięknych przyjaźni, które będą towarzyszyć im przez kolejne lata.

Witamy Was serdecznie w gronie uczniów naszej szkoły! ■

Filmoteka

Mroczna wyspa, tajemnice umysłu i mistrzowska reżyseria — „Wyspa tajemnic” to thriller psychologiczny, który nie tylko trzyma w napięciu, ale zmusza widza do kwestionowania rzeczywistości

Tytuł oryginalny: Shutter Island
Reżyseria: Martin Scorsese
Gatunek: thriller psychologiczny
Rok produkcji: 2010

„Wyspa tajemnic” to film, który trzyma w napięciu od pierwszej do ostatniej minuty. Reżyser, Martin Scorsese, znany z takich hitów jak Infiltracja czy Taksówkarz, tym razem zabiera nas na ponurą wyspę, gdzie znajduje się szpital psychiatryczny dla niebezpiecznych przestępców.

Głównym bohaterem jest Teddy Daniels (w tej roli genialny Leonardo Di Caprio), który wraz ze swoim partnerem przybywa tam, by zbadać sprawę tajemniczego zniknięcia jednej z pacjentek. Jednak z każdą kolejną sceną widz zaczyna się zastanawiać, co jest prawdą, a co tylko wytworem ludzkiego umysłu.

Film zachwyca mrocznym klimatem, świetną muzyką i nieprzewidywalnym scenariuszem. Scorsese mistrzowsko buduje napięcie – widz cały czas czuje, że coś jest nie tak, ale nie potrafi dokładnie powiedzieć co. A finał? Gwarantuję, że zaskoczy nawet najbardziej uważnych fanów kina!

„Wyspa tajemnic” to nie tylko thriller, ale też głęboka opowieść o ludzkiej psychice, winie i prawdzie, której często nie chcemy zaakceptować. To film, który po prostu trzeba zobaczyć – a potem jeszcze długo o nim myśleć.

Moja ocena: 9/10

Dlaczego warto obejrzeć? Bo to jeden z tych filmów, które wciągają, zaskakują i zostają w głowie na długo po napisach końcowych.

■ Przemysław Siara 8e

Relax z Natalią

Miasto stu wież, legend i smaków — Praga zachwyca nie tylko gotycką architekturą i tajemniczym klimatem, ale też niezwykle opowieściami i pyszną kuchnią

Praga to największe miasto Republiki Czeskiej, jest często nazywana "miastem stu wież" ze względu na swoją niezwykłą architekturę mającą swe źródło w gotyku. Zaliczana jest do najatrakcyjniejszych miast w Europie. Liczne brukowane uliczki, zamki i wydarzenia odbywające się na starym mieście sprawiają, że czujemy się przeniesieni kilka wieków wstecz. Praga jest celem podróży, który każdy turysta zakochany w stolicach Europy powinien odbyć. Kluczowe atrakcje Pragi

•Nawiedzony Most Karola: niektórzy mówią, że spacerując po moście nocą można ujrzeć bezgłowego rycerza i inne duchy;

•Największy starożytny zamek na świecie: zwiedzając Zamek Praski założ

godne trampki, ponieważ to największy starożytny zamek na świecie, który wraz z ogrodami zajmuje powierzchnię 70 000 metrów kwadratowych.

•Zegar astronomiczny: patrząc na to średniowieczne dzieło rzemieślników zegar ten pełnił rolę współczesnego Internetu, ponieważ podawał aktualną godzinę, datę, porę roku i fazę księżyca.

•Wieża obserwacyjna Petrin Hill: Wieża widokowa Petrin Hill oferuje najlepsze miejsce na wspaniałe zdjęcia z podróży. Po wejściu na szczyt panoramiczne widoki na miasto zapierają dech w piersi.

•Zoo w Pradze: Jedno z najlepszych na świecie: Zoo w Pradze jest zaliczane do najlepszych ogrodów zoologicznych na świecie. Żyje tam ponad 670 gatunków zwierząt. Największą niespodzianką jest wybieg dla lemurów. Turyści wchodzą do ogromnej klatki i przechadzają się między biegającymi radośnie puchatymi stworzeniami. Czysta rozkosz.

Lokalne legendy o Pradze

•Golem praski: Jedną z najtrwalszych legend jest ta o Golemie. Ten gliniany stwór został ulepiony i ożywiony przez XVI-wiecznego rabina Judę Loewę. Golem został stworzony, aby chronić społeczność żydowską przed prześladowaniami.

•Czarna Madonna: Figura Matki Boskiej nazywana jest Czarną Madonną przywołuje

wspomnienie cudownego obrazu z Częstochowy. Mówi się, że posąg ma moc uzdrawiania, więc jeśli masz jakiś kłopot warto się do niej zwrócić o pomoc.

•Diabelski most: Mówi się, że obecny Most Karola został odbudowany po powodzi. Według legendy diabeł zaoferował odbudowę mostu w zamian za duszę pierwszej osoby, która po nim przejdzie. Zebrani ludzie byli przerażeni i tylko pewna sprytna staruszka oszukała diabła, przeprowadzając psa przez most jako pierwszego.

•Legenda zegara astronomicznego: Słynny zegar, nazywany przez mieszkańców ORKOJ, jest podobno strzeżony przez szkielet, który pojawia się o równych godzinach. Legenda głosi, że jeśli szkielet zostanie zniszczony, miasto zostanie przeklęte.

•Praski smok: Legendę o praskim smoku, który niegdyś terroryzował miasto, upamiętnia pomnik na Moście Karola. Smok został ostatecznie pokonany przez księcia Wacława. Dania które zdecydowanie warto spróbować udając się do Pragi

•Knedlíky: Knedle to podstawowy składnik większości dań w kuchni czeskiej. W restauracji możemy zamówić: knedle z warzywami, z morelami, mięsem i sosem, z grzybami, z sosem śmietanowo – ziołowym, z sosem koperkowym.

•Svíčková: Ta delikatna polędwica wołowa

cd. na stronie 7

Sportowe to i owo

Historia Red Bulla w Formule 1 to pasjonująca opowieść o zmianach, rywalizacji i narodzinach legendy

Historia zaczyna się w 2014 roku Sebastian Vettel (czterokrotny mistrz świata z lat od 2010 do 2013 roku) przechodzi do Ferrari w roku 2015, a drugi kierowca Red Bulla Daniel Ricciardo (Australijczyk) pokonał Vettela w 2014 roku. W 2015 roku do Red Bulla przeszedł Daniil Kvyat (wówczas Rosjanin). Australijczyk pokonał nowego kierowcę austriackiego zespołu. W 2016 roku skład kierowców w Red Bullu się nie zmienił. Podczas Grand Prix Rosji (w Sochi) Kvyat uderzył w Vettela. Rosjanin został nazwany „torpedą” przez Vettela. Przed GP Hiszpanii doszło do zamiany kierowców w rodzinie Red Bulla. Max Verstappen (Holender, oczka w głowie Hornera) z Toro Rosso (drugi zespół Red Bulla) przechodzi do Red Bull Racing, a Kvyat przechodzi do Toro Rosso. Na pierwszym okrążeniu kierowcy Mercedesa zderzyli się i musieli się wycofać, Max Verstappen wygrywa wyścig w Hiszpanii. Ricciardo i Holender jeździli razem od GP Hiszpanii 2016 do końca 2018 roku. Od początku 2019 roku do Red Bull Racing doszedł Pierre Gasly (Francuz). W przerwie wakacyjnej Red Bulla doszedł Alex Albon (Tajlandczyk). Francuz został zdegradowany do Toro Rosso (drugi zespół

Red Bulla). Tajlandczyk jeździł w Red Bullu do końca 2020 roku. Jeździł słabo i Red Bull Go wyeliminował. Obok Maxa Verstappena będzie jeździć Sergio Perez (Meksykanin). Meksykanin świetnie ścigał się w austriackim

zespole (w latach 2021-2023). Perez w 2024 na początku sezonu jeździł dobrze, lecz w pewnym momencie zaczął tragicznie podążać do mety. Red Bull rozwiązał kontrakt z Meksykaninem po sezonie 2024. Austriacka ekipa na początek sezonu 2025 zatrudniła Liama Lawsons (Nowozelandczyka). Lawson podczas GP Australii i GP Chin udowodnił, że słabo jeździ i został zdegradowany do Racing Bulls (obecne Toro Rosso). Yuki Tsunoda (Japończyk) jeździ w Red Bullu od GP Japonii 2025. Prawdopodobnie u boku Maxa Verstappena w sezonie 2026 będzie jeździć Isack Hadraj (Francuz). Tsunoda może wrócić do Racing Bulls na przyszły sezon. bolidu?

■ Franciszek Kośła 7d

Relax z Natalią – ciąg dalszy ze strony 6

wa jest zwykle podawana z kremowym sosem grzybowym, knedlami i żurawiną.

• **Trdelnik:** To słodkie ciasto, które często można kupić na ulicy. Wykonane jest z cienkiego ciasta a następnie pieczone jest na różnie.

• **Gulasz:** To popularny sos wykonany z wołowiny lub wieprzowiny i prawie zawsze podawany jest z knedlikami.

• **Škvarky:** Te chrupiące skwarki wieprzowe są popularną przekąską i często podawane są z chlebem.

• **Koláč:** Te słodkie wypieki przypominające nasze drożdżówki są dostępne w różnych smakach, w tym z makiem, jabłkiem i serem. ■ Natalia Jabłońska 7d

Oknem Żyrafy

„Wypożycz książkę w ciemno” – to pierwsza tego typu akcja w naszej szkolnej bibliotece. Już po kilku godzinach można było śmiało stwierdzić, że cieszy się ona ogromnym zainteresowaniem. Książki były starannie wyselekcjonowane pod kątem treści, atrakcyjności oraz przedziału wiekowego odbiorców. I teraz nasuwa się pyta-

Miła Street 18

Jesteśmy dumni z naszych nauczycieli

W sali widowiskowej Zespołu Szkół Muzycznych odbyły się dwie uroczystości związane Dniem Edukacji Narodowej. Pierwsza, zorganizowana przez Delegaturę Mazowieckiego Kuratorium Oświaty odbyła się w poniedziałek, druga, której gospodarzem był Wydział Edukacji Urzędu Miejskiego, miała miejsce w czwartek. Podczas obu uroczystości nasza szkoła była licznie reprezentowana przez nagrodzonych nauczycieli. Nagrody Mazowieckiego Kuratora Oświaty otrzymały pani dyrektor Agnieszka Gasek i pani Sylwia Witkowska, zaś medale Komisji Edukacji Narodowej panie Aneta Garczyńska, Małgorzata Morgaś i Magdalena Kopycka. Nagrody Prezydenta Miasta Radomia otrzymały panie Iwona Wilk, Dominika Czarnota, Olga Pytlińska-Markowicz i Anna Janicka. Bardzo się cieszymy, że nasi nauczyciele są doceniani i nagradzani. Serdecznie gratulujemy i życzymy kolejnych sukcesów w pracy zawodowej! ■

nie – czy te zachwycone, czytelnicze serca z pakietem wrażeń to efekt trafności wyboru miłośników biblioteki, czy może jakaś ma-

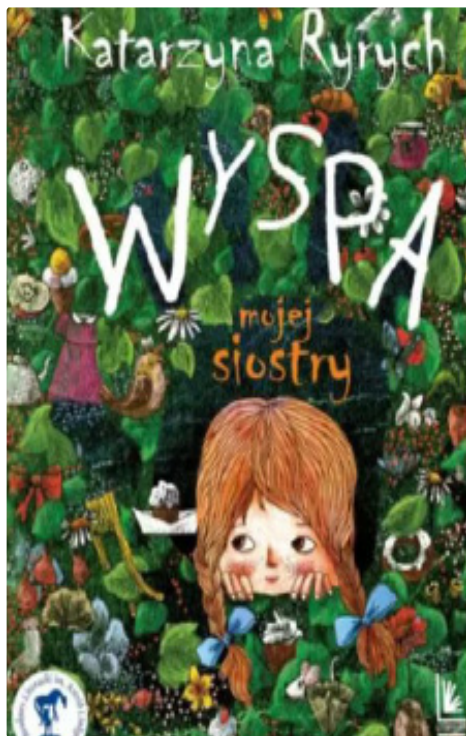
gia? W zabawę ochoczo włączyli się dyrektorzy PSP34 (choć w koszyczku był mały, czytelniczy psikus!

■ Inga Heñk – Curylo

Czytanie z Klasą

Poruszająca opowieść o siostrzanej miłości i akceptacji, książka, która uczy empatii, pokazując świat oczami dziecka z zespołem Downa. To historia, która pomaga zrozumieć, że inność nie musi dzielić — może zbliżać

Autor: Katarzyna Ryrych
Tytuł: „Wyspa mojej siostry”
Ilustracje: brak

Objętość: ok. 85 stron

Dla kogo: dla dzieci, które chcą przeczytać o pięknej, pełnej emocji historii o miłości.

Ostatnio przeczytałam bardzo poruszającą książkę pt. „Wyspa mojej siostry”, w której poruszane są ważne tematy niepełnosprawności, odmienności i uprzedzeń.

Bohaterką książki jest Marysia, dziewczynka, która idzie do pierwszej klasy i jej starsza siostra Pipi zmagająca się z zespołem Downa. Pipi nie umie czytać ani pisać, mówi niewyraźnie i ma problemy z emocjami. Dziewczynka ma doskonałą pamięć fotograficzną i świetnie gotuje. Marysia nie myśli o siostrze jako chorej czy niepełnosprawnej. Oczywiście wie, że jest inna, ale tłumaczy sobie, że każdy jest na swój sposób odmienny czy to mama, ciocia lub jej przyjaciółka Anka. Dopiero seria zdarzeń pierwszego dnia w szkole sprawia, że inność siostry staje się problemem. Z powodu dziwnych zachowań Pipi spotyka się z odrzuceniem zarówno ze strony dzieci jak i dorosłych. Ludzie boją się jej i nie rozumieją jej zachowania.

W książce opisana została przez autorkę

piękna i wzruszająca więź między dziewczynkami. Siostry wzajemnie się wspierają i zawsze są gotowe do stawiania w obronie drugiej. Miłość i czułość zmienia się pomiędzy bohaterkami, gdy Marysia przestaje być dzieckiem, zaczyna dorastać, mieć przyjaciół i chłopaka. Pipi nie może tego zaakceptować, nie rozumie zachodzących w jej życiu zmian, boi się i w pewnym momencie w zasadzie dochodzi do tragedii...

„Wyspa mojej siostry” osłaja czytelnika z problemami osób z niepełnosprawnościami. Zachęca do odwiedzenia wysp, na których żyją osoby „inne”, podjęcia próby zrozumienia ich problemów, bo tylko wiedza pomorze przełamać niechęć i strach. Daje receptę na budowanie relacji opartych na szacunku i miłości. Dzięki spojrzeniu na świat oczami Pipi znacznie lepiej ją rozumiemy i przestajemy się jej bać. Jej sposób myślenia i rozumienia sytuacji tłumaczy problemy z kontrolowaniem złości czy agresją.

Książka Katarzyny Ryrych zajęła I miejsce w II Konkursie literackim im. Astrid Lindgren na współczesną książkę dla dzieci i młodzieży. ■ Natalia Jabłońska 7d

Mityczne opowieści Janka

Piękny, utalentowany i pełen emocji — Apollo to jeden z najważniejszych bogów greckiej mitologii, który nie tylko leczył i przepowiadał przyszłość, ale także kochał, cierpiał i inspirował

Moi Drodzy, opowiem Wam o antycznym bogu przepowiadania, leczenia, sztuki i łucznictwa — Apollu. Był on jednym z dwójki dzieci Zeusa i Latony, które urodziły się na wyspie Delos. Jego siostrą bliźniaczką była Artemida — bogini łowów i dzikiej zwierzyny. Nazywano go najpiękniejszym z greckich bóstw — wysoki, smukły, muskularny, o niebieskich „wszystko widzących” oczach. Zazwyczaj skromny, lecz czasem bywał zuchwały i arogancki. Gdy któregoś dnia chodząc po korytarzach zamku Zeusa, na Olimpie spotkał Erosa — boga miłości, zaczął z niego szydzić. Bożek zasmucił się zniewagą Apolla. Rozdrażniony i zły, wyjął z kołczanu dwie strzały: zauroczenia i wrogości. W odwecie za zniewagę, stwierdził, że ośmieszysz Apolla, łącząc jego losy z przypadkową nimfą wodną. Strzał miłości trafił w serce boga sztuki, a strzała nienawiści w serce Dafne. Za każdym razem, gdy do kobiety zbliżał

się Apollo — „zakochany w niej po uszy”, uciekała przed nim w popłochu. Pewnego razu w momencie, gdy syn Zeusa był już bli-

ski złapania dziewczyny, ta pomodliła się do matki ziemi. Tytanka Gaja natychmiast wysłuchała prośby nimfy i zmieniła ją w drzewo laurowe. Bóg po zmianie ukochanej załamał się. Ogłosił, że odtąd gałęzie z drzewa Dafne będą symbolem zwycięstwa, którego jemu nie udało się osiągnąć. Nie była to jedyna sytuacja, gdy Apollo stracił osobę bliską jego sercu. Miał on kiedyś przyjaciela — Hiakintosza. Niestety w towarzystwie naszego bohatera zakochał się Zefir. Bóg łagodnego wietrzyku był oburzony, że zamiast spędzać czas z nim, młodzieniec uczył się gry na cytrze wraz z Apollinem. Pewnego dnia bóg lekarzy rzucał dyskiem, zazdrosny Zefir tak skierował wiatr, że Hiakintos otrzymał cios śmiertelny. Na próżno syn Zeusa próbował wrócić mu życie ziołami. Młodzieniec zmarł, a z ziemi, w którą wsiąkła jego krew, wyrósł kwiat, który do dzisiaj jest nazywany hiacyntem.

■ Jan Kiński 8e

Animalsy – Irbis śnieżny – majestatycznym kotem z rodziny kotowatych

Cichy łowca górskich szczytów — irbis śnieżny, znany też jako pantera śnieżna, to majestatyczny przedstawiciel rodzaju *Panthera*, który zamieszkuje niedostępne tereny Azji Centralnej

Irbis śnieżny, zwany także lampartem śnieżnym, to majestatyczny kot z rodziny kotowatych (Felidae), zamieszkujący najwyższe i najtrudniej dostępne góry Azji.

Jego naturalny zasięg obejmuje rozległe obszary Himalajów, Karakorum, Tienszanu, Pamiru, Altaju oraz gór Mongolii i południowej Syberii. Można go spotkać w dwunastu krajach, między innymi w Chinach, Nepalu, Indiach, Pakistanie, Kirgistanie i Mongolii. Irbis śnieżny jest średniej wielkości przedstawicielem rodzaju *Panthera*. Dorosły samiec osiąga długość ciała 100-130 cm, a jego ogon mierzy nawet do 100 cm. Samice są nieco mniejsze. Masa ciała waha się od 25 do 55 kilogramów, choć w wyjątkowych przypadkach może przekraczać 60 kg. Jego futro jest jednym z najpiękniejszych w świecie zwierząt. Gęste, miękkie i długie włosy (do 12 cm długości) chronią go przed przenikliwym chłodem i ostrym

wiatrem wysokogórskich regionów. Barwa sierści to mieszanka szarości, srebra, kremu i beżu, z charakterystycznymi ciemnymi cętkami i rozetami. Taki wzór doskonale maskuje go w skalistym, śnieżnym krajobrazie. Ogon irbisa jest wyjątkowo długi i puszysty. Służy nie tylko do utrzymywania równowagi przy skokach i wspinaczce, ale także jako „szalik” – zwierzę owija się nim podczas odpoczynku, by chronić pysk i ciało przed zimnem. Irbis ma krótkie, mocne kończyny zakończone szerokimi łapami pokrytymi gęstym futrem, co działa jak naturalne „rakietki śnieżne” ułatwiające poruszanie się po śniegu. Irbisy są samotnikami, spotykają się tylko w okresie godowym. Ich terytoria są rozległe i mogą obejmować nawet 1000 km², w zależności od dostępności pożywienia. Zwierzęta te są bardzo trudne do zaobserwowania w naturze – nie tylko ze względu na ich doskonały kamuflaż, ale również dlatego, że prowadzą skryty tryb życia. Są doskonałymi wspinaczami i potrafią przemieszczać się po stromych, skalistych zboczach z niezwykłą zwinnością. Irbis może wykonywać skoki długości 10-15 metrów, co czyni go jednym z najlepszych skoczków w świecie kotowatych. Najbardziej aktywny jest o świcie i zmierzchu (jest więc zwierzęciem zmierzchowo-porannym). Dzień spędza w ukryciu – w jaskiniach, pod nawisami skalnymi lub w gęstych zaroślach. Irbis jest typowym drapieżnikiem i poluje głównie na ssaki kopytne. W jego menu dominują dzi-

kie kozy i owce górskie, takie jak bharale (owce niebieskie), koziorożce syberyjskie i kozice. Gdy brakuje większych ofiar, żywi się mniejszymi zwierzętami: świstakami, zającami, ptakami i gryzoniami. Okres godowy irbisów przypada zazwyczaj na zimę, od stycznia do marca. Samica po około 90-100 dniach ciąży rodzi od 1 do 5 kociąt, zwykle 2-3. Poród odbywa się w zacisznych miejscach – jaskiniach, szczelinach skalnych lub norach wyłożonych futrem i suchą trawą. Młode rodzą się ślepe i bezbronne, ważą około 400-600 gramów. Oczy otwierają po 7-10 dniach, a po dwóch miesiącach zaczynają wychodzić z legowiska. Samica opiekuje się potomstwem samotnie, ucząc je polowania. Kocięta pozostają z matką przez około 1,5-2 lata, po czym opuszczają ją, by rozpocząć samodzielne życie.

Czy wiesz, że...

1) Choć jest bliskim krewnym lwa i tygrysa, nie potrafi ryczeć. Wydaje jedynie ciche pomruki, miauczenie i charakterystyczne chrapliwe dźwięki.

2) W naturze pozostało zaledwie około 4000 – 6500 osobników, dlatego gatunek ten uznaje się za zagrożony.

3) Każdy irbis ma unikalny wzór cętek, niczym odciski palców – po nich naukowcy rozpoznają poszczególne osobniki.

4) W wielu krajach Azji jest symbolem siły, odwagi i wolności – w Kirgistanie nazywany jest nawet „panem białych szczytów”.

■ Aleksandra Misztal 7e

Oknem Żyrafy

Uczniowie klas 5a i 5c w twórczym świecie „Chłopców z Placu Broni”

Uczniowie klas 5a i 5c wytrwale pracowali nad niezwykłymi projektami – makietami ilustrującymi słynny Plac Broni z lektury Ferencza Molnára. Zadanie wymagało nie tylko cierpliwości i dokładności, ale przede wszystkim wyobraźni, dzięki której literacki opis miejsca zabaw bohaterów książki mógł ożyć w plastycznej formie.

Kreatywność dzieci zaowocowała pięknymi pracami, które stały się ich własną interpretacją przestrzeni tak ważnej dla Nemeczka i jego kolegów. Każda makietka była inna – jedne zachwycały detalami architektonicznymi, inne pomysłem wykorzystaniem materiałów, jeszcze inne kolorystyką i kompozycją. Młodzi wykonawcy włożyli mnóstwo serca i pracy w przygotowanie swoich dzieł. Widać było, że projekt stał się dla nich nie tylko szkolnym zadaniem, ale także okazją do wspólnej zabawy, rozmów i wymiany pomysłów. Dyskusjom o finalnym efekcie prac nie było końca – uczniowie chętnie porównywali swoje wizje, komentowali szczegóły i podziwiali rozwiązania kolegów. Efekty tej pracy są dowodem na to, że li-

tematura może inspirować do działań twórczych, a wspólne projekty uczą współpracy, cierpliwości i rozwijają wyobraźnię. Makietki stanowią piękne świadectwo zaangażowania uczniów i ich zdolności plastycznych, a jednocześnie przypominają, że Plac Broni to nie tylko miejsce z książki, ale także symbol przyjaźni, lojalności i wspólnoty. ■

Gdzie ta keja?

Zniknięcie bez śladu, które do dziś budzi grozę — historia statku Mary Celeste to jedna z najbardziej tajemniczych zagadek morskich

Morze od zawsze było pełne tajemnic. Ludzie pływali po nim, odkrywali nowe lądy, ale czasem też znikali bez śladu. Jedną z takich zagadek stanowi historia statku

Mary Celeste, który w 1872 roku został znaleziony na oceanie całkowicie pusty. Mary Celeste wypłynęła z Nowego Jorku 7 listopada 1872 roku. Na statku był kapitan Benjamin Briggs, jego żona Sarah, ich córka Sophia oraz siedmiu marynarzy. Płynęli do Genui we Włoszech z ładunkiem alkoholu przemysłowego. Pogoda była do-

bra i nic nie zapowiadało tragedii. Jednak 4 grudnia inny statek zauważył Mary Celeste dryfującą po oceanie. Kiedy marynarze weszli na pokład, nie znaleźli tam żadnego człowieka. Wszystkie ubrania, zapasy jedzenia, a nawet dokumenty były na miejscu. Brakowało tylko jednej łodzi ratunkowej. A więc co naprawdę się stało? Na to pytanie do dziś nie ma odpowiedzi. Nie było żadnych śladów walki ani sztormu. Statek był sprawny, a ładunek prawie nietknięty. Niektórzy badacze twierdzą, że mógł nastąpić wybuch oparów alkoholu, który przstraszył kapitana i kazał mu ewakuować załogę. Inni myślą, że załogę napadli piraci albo że doszło do błędu nawigacyjnego i łódź ratunkowa zaginęła. Do dziś nikt nie wie, co się naprawdę wydarzyło. Statek Mary Celeste został odholowany do portu, ale jego załogi nigdy nie odnaleziono. Od tamtej pory stał się legendą mórz. Wielu pisarzy i filmowców inspirowało się tą historią, a żeglarze do dziś wspominają ją z dreszczem emocji. ■ Zosia Stępień 8e

Fle(sz)kolny

Słowo, które porusza serca – sukces naszych uczennic na XXI Prezentacjach Recytatorskich

30 października 2025 r. w Domu Kultury „Idalin” odbyły się XXI Prezentacje Recytatorskie pod hasłem „Poetae nascuntur, oratores fiunt”, poświęcone pamięci Czesława Miłosza – jednego z najwybitniejszych polskich poetów XX wieku. Wydarzenie zgromadziło młodych miłośników literatury, którzy poprzez recytację pragnęli oddać hołd twórczości noblisty i pokazać, że żywe słowo wciąż ma ogromną moc. Naszą szkołę reprezentowały trzy uczennice: Karolina Fatek (kl. 8e), Zofia Kowalska (kl. 8e) oraz Zuzanna Majewska (kl. 8d). Każda z nich zaprezentowała własną interpretację utworów Miłosza, zwracając uwagę nie tylko na kulturę słowa i artystyczny wygląd wystąpienia, ale przede wszystkim na emocje ukryte w poezji. Po zakończeniu wszystkich występów jury, któremu przewodniczyła Izabela Brejtkop, obradowało długo i intensywnie, doceniając wysoki poziom artystyczny uczestników. Ostatecznie okazało się, że

w kategorii wiekowej 13–14 lat III miejsce zdobyła nasza uczennica Zofia Kowalska. To ogromny sukces, który pokazuje, że pasja i zaangażowanie w sztukę recytacji mogą prowadzić do wspaniałych osiągnięć. Wszystkim uczestniczkom serdecznie gratulujemy pięknych występów i życzymy powodzenia w kolejnych konkursach. Jak same przyznały, recytacja to niezapomniane wzruszenia pełne pozytywnych emocji – a każdy taki konkurs jest okazją do odkrywania nowych znaczeń i przeżyć ukrytych w poezji. ■ Małgorzata Morgaś

Ignacy poleca

Pleśniak – Powidłowa rozkosz

Składniki:

- 200 g masła
- 5 jajek
- 3 szklanki mąki
- 1,5 łyżeczki mąki do pieczenia
- 2/3 szklanki + 2 łyżki cukru
- 2 łyżki kakao
- 2 słoiki powideł

Sposób przygotowania:

Zimne masło posiekać z mąką, proszkiem do pieczenia, 2 łyżkami cukru, szczyptą soli, 5 żółtkami i następnie zagnieść. 1/3 ciasta zagnieść z kakao. Potem uformować 3 kule i włożyć do lodówki do stwardnienia. Białka ubić na sztywno i następnie należy dodać 2/3 szklanki cukru. Pierwszą kulę ciasta trzeba rozgnieść na dnie blaszki, na to nałożyć dżemy i zetrzeć kakaową kulę na wierzch. Następnie należy ubić pianę z białek i wyłożyć na ciemne ciasto, na koniec trzeba zetrzeć trzecią kulę ciasta. Smacznego! ■ Ignacy Brodnicki 8c

Stopka redakcyjna

Redakcja MONITOR 34
Publiczna Szkoła Podstawowa nr 34
ul. Miła 18, 26-600 Radom
www.psp34.radom.pl
REDAKTOR NACZELNY
Aleksandra Misztal
ZESPÓŁ REDAKCYJNY

Franciszek Kośla, Karolina Fatek,
Aleksandra Misztal, Przemysław Siara,
Anna Sambor, Adam Grymala,
Ignacy Brodnicki, Jan Kielski, Zofia Stępień,
Natalia Jabłońska, Antonina Drabik

OPIEKA REDAKCYJNA
Małgorzata Morgaś
UKŁAD GRAFICZNY
Halina Kasprzyk – Mazgajczyk

POMYSŁODAWCZYNI I OPIEKA REDAKCYJNA
GAZETY MONITOR 34 W LATACH 2017 – 2023
Anna Michnicka

Wszystkie teksty i fotografie publikowane są
na licencji CC BY – SA 3.0

